

Εις τον ένδοξον προφήτην Ηλίαν (Γέροντας Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου († 2014))

/ [Πεμπτουσία](#)

Σε όλους τους Χριστιανούς, σε οποιαδήποτε κατάσταση και ανευρίσκονται, ο προφήτης Ηλίας είναι πρότυπο και παράδειγμα. Και για τους εν τω κόσμω βιούντας, με την πίστι και αφοσίωσί του προς τον Θεό, και την πιστή τήρησι των αγίων Του εντολών, και τον ζήλο τον πνευματικό που είχε. Και για τους ποιμένας της Εκκλησίας, γιατί δεν υποχωρούσε από το να εκζητή τα δικαιώματα του Κυρίου του Θεού του Παντοκράτορος. Αλλά και για τους μοναχούς, διότι ο Προφήτης και την ερημική ζωή αγαπούσε, και της προσευχής της νοεράς και μυστικής θεωρείται διδάσκαλος και μύστης, αλλά και της παρθενίας επίσης ήταν λάτρης και εκπρόσωπος, και μάλιστα εκ των ολίγων ανδρών της Παλαιάς Διαθήκης, ο οποίος είχε το χάρισμα της παρθενίας.

Για όλους αυτούς τους λόγους εμείς τον αισθανόμεθα πολύ κοντά μας τον

προφήτη Ηλία, τον αγαπούμε, τον τιμούμε, ζητούμε τις πρεσβείες του και θαυμάζουμε τον βίο του, τα έργα του, την πίστι του, την αγάπη του προς τον Θεό, αλλά και την παρρησία την οποία είχε προς τον Κύριο. Έκανε τελεία υπακοή στο θέλημα του Θεού, και ο Θεός του έκανε μετά υπακοή. Διότι ο Κύριος «Θέλημα των φοβουμένων αυτόν ποιεί»[1]. Είναι θαυμαστή και μοναδική η παρρησία του Προφήτου προς τον Θεό και το πως ο Πανάγαθος Θεός ήκουε τον Προφήτη και του έκανε υπακοή.

Ζητούμε λοιπόν σήμερα την ευλογία του προφήτου Ηλίου. Δεν ξεχνούμε ότι είναι εις εκ των δύο ανδρών της Παλαιάς Διαθήκης, ο οποίος μετέσχε και στην Καινή Διαθήκη διά της εμφανίσεώς του στο Θαβώριον Όρος, κατά την θεία Μεταμόρφωσι του Κυρίου, μαζί με τον προφήτη Μωυσή. Δύο άνδρας edιάλεξε ο Κύριος από την Παλαιά Διαθήκη, τον προφήτη Ηλία και τον προφήτη Μωυσή, που δείχνει πόσο μεγάλη σχέση είχαν και με τον Χριστό και με την δευτέρα Παρουσία του Κυρίου.

Ας αγωνισθούμε και εμείς, αδελφοί μου, και ας ζητήσωμε σήμερα την ευλογία του προφήτου Ηλίου, να έχωμε και εμείς ζήλο άγιο μετά διακρίσεως, ζήλο πνευματικό για τις εντολές του Κυρίου και για την ακρίβεια της μοναχικής πολιτείας, την οποία επηγγέλθημεν να ζήσωμε και με τις ευχές του προφήτου Ηλίου. Διότι, αν θυμάμαι καλά, στην κουρά μνημονεύεται και ο προφήτης Ηλίας, ως εις εκ των αρχηγών της μοναχικής πολιτείας.

Σήμερα συμπληρώνουμε δέκα έτη, αφ' ής ήλθαμε το πρώτον εις την Μονήν, αν θυμάμαι καλά. Και η πρώτη αγρυπνία την οποία παρακολουθήσαμε ήταν σαν σήμερα, του προφήτου Ηλίου, το 1974. Ευχαριστώ τον Θεό, διότι μας εχάρισε αυτά τα δέκα χρόνια η αγάπη Του και η αγαθότης Του και η ευσπλαγχνία Του και η ανοχή Του. Τον παρακαλώ να ευλογήση όλη την αδελφότητά μας, να μας συγχωρήση για τις ατέλειές μας, για τις αμαρτίες μας, τα λάθη μας, και να ευλογήση και τους πατέρας, οι οποίοι συνετέλεσαν ώστε να γίνη η επάνδρωσις της Μονής, και με πολλή συγκίνησι και χαρά τους βλέπουμε να είναι εν μέσω ημών. Είναι κάτι για το οποίο ευχαριστώ ιδιαιτέρως τον Θεό. Τον πατέρα Εφραίμ, τον πατέρα Ανδρέα, τον πατέρα Δαμιανό, τον πατέρα Ησύχιο, και άλλους πατέρας, οι οποίοι θέλησαν και εργάσθηκαν για να γίνη η επάνδρωσις της Μονής, και βοήθησαν και με κόπους και με θυσίες. Εύχομαι να έχουν πλουσία την ευλογία του Θεού, να τους έχουμε πολλά χρόνια ανάμεσά μας, διότι λέγει ο λαός· “αν δεν έχης γέρο, αγόρασε”, και η παρουσία τους είναι πολύτιμη. Όλοι οι πατέρες -δεν τους είπα όλους- ο πατήρ Νικόλαος, ο πατήρ Χρυσόστομος, ο πατήρ Ζαχαρίας, όλοι οι πατέρες, οι οποίοι μας αγάπησαν και τους αγαπήσαμε και τους αγαπάμε, και ευχόμεθα ο Κύριος να τους δίνη την Χάρι του, ώστε να τελειώσουν όλοι καλώς τον

αγώνα και να αξιωθούν της Βασιλείας των Ουρανών. Ο πατήρ Αρσένιος δεν είναι τώρα εδώ, λείπει[2].

Δεν ξέρουμε πόσο ο Κύριος θα επιτρέψει να ζήσουμε ακόμα σ' αυτή την ζωή, αλλά νομίζω ότι εκείνο που πρέπει να τον παρακαλούμε όλοι είναι να μας αξιώσει να ζήσουμε την αγάπη Του και να αποθάνουμε στην αγάπη Του. Και όταν ζούμε, να ζούμε την αγάπη του Χριστού- και όταν πεθαίνουμε, να πεθαίνουμε για την αγάπη του Χριστού- και τότε νομίζω ότι δεν υπάρχει πρόβλημα. Διότι «είτε ζώμεν είτε αποθνήσκωμεν, του Κυρίου εσμέν»[3], και άρα είμεθα με τον Χριστό μαζί, και η ζωή είναι ευλογημένη, και ο θάνατος είναι ανάστασις, και έτσι όλα τα προβλήματα λύνονται. Αρκεί να είμεθα μαζί με τον Χριστό, εν τη αγάπη του Χριστού, και ζώντες και αποθνήσκοντες.

Βοήθειά μας ο προφήτης Ηλίας και καλή δύναμι στον πνευματικό μας αγώνα.

Επειδή είναι και αυτή η επέτειος σήμερα, για να την χαρούμε κάπως, μετά την τράπεζα θα έχουμε ένα μικρό κέρασμα στο Αρχονταρίκι. Όσοι θέλετε ελάτε στο νέο Συνοδικό.

Αιωνία η μνήμη και των αιιδίμων και αιιμνήστων πατέρων, που στο διάστημα αυτό της δεκαετίας εκοιμήθησαν, τους οποίους πάντοτε με συγκίνησι και αγάπη μνημονεύω και θα μνημονεύω όσο ζώ.

Ο πατήρ Βησσαρίων -δεν τον προλάβετε- την ημέρα που μπαίναμε στο Άγιον Όρος, γινόταν η κηδεία του. Αλλά εγώ είμαι ευγνώμων στην μνήμη του, διότι εκείνος μας

προσεκάλεσε να έλθουμε στο Μοναστήρι πρώτον. Αλλά και εκείνος εκοπίασε, εργάστηκε, ώστε το Μοναστήρι να είναι σε κατάσταση, και να μπορέσει να επανδρωθεί.

Και οι άλλοι πατέρες που εκοιμήθηκαν. Ο πατήρ Μακάριος πολύ μας εβοήθησε. Είμαστε ευγνώμονες στον πατέρα Μακάριο ιδιαιτέρως, διότι με πολλή αγάπη μας συμπεριφέρθηκε και πολλή κατανόηση, και είχε και καλό θάνατο· εκοιμήθη με χριστιανικό θάνατο· τον ήλθησε ο Θεός.

Ο πατήρ Διονύσιος, ο αείμνηστος Προηγούμενος, ο οποίος είχε και αυτός καλή καρδιά και ήτο ενθουσιασμένος και έφυγε πλήρως αναπαυμένος. Οι τελευταίες του λέξεις στο Νοσοκομείο ήταν “να αγαπάτε τον Γέροντα”. Ήταν λόγια αγάπης προς το ταπεινό μου πρόσωπο, όπως ξέρουν οι πατέρες που ήταν κοντά του.

Ο πατήρ Δημήτριος, που ήταν και αυτός μία αγιασμένη ψυχή και μας άφησε παράδειγμα Μοναχού, ο οποίος είχε την αγάπη, την ταπείνωση· τηρούσε τα μοναχικά του καθήκοντα· έκανε πολλή προσευχή· σηκωνόταν την νύκτα και διακονούσε ο καϋμένος, παρά την αναπηρία του, με πολλή αυτοθυσία σε όλα τα διακονήματα και τελείωσε εν ασθενεία μέν αλλά και εν αγιότητα τον βίον του 46 ετών.

Ο πατήρ Σάββας, και αυτός μας αγαπούσε· ο Θεός να τον αναπαύσει.

Ο πατήρ Αυξέντιος, για τον οποίο και έχουμε γράψει πολλά και μας ωφέλησε πολύ με την σιωπή του, με την αρετή του, με την προσευχή του, με το ασκητικό του πνεύμα, με την πτωχεία του, υπήρξε αληθής Μοναχός. Όλα αυτά τα οποία οι πατέρες απαιτούν από τον Μοναχό τα διέσωσε αυτός στην γενεά μας, ώστε και σήμερα στον εικοστό αιώνα να μη μπορέσει να πει κανείς ότι δεν μπορεί να τηρήσει την ακρίβεια του μοναχικού σχήματος. Είχε την ακρίβεια του μοναχικού σχήματος, όχι με ένα νομικό πνεύμα, αλλά εν πνεύματι αγάπης Χριστού.

Ευχόμεθα ο Θεός να τους αναπαύσει και να μας ετοιμάσει και εμάς, διότι και εμείς προς τα εκεί πορευόμεθα, και ο θάνατος πρέπει για τον Μοναχό να είναι όχι φόβος αλλά καθημερινό μελέτημα, και να του φέρνει και μία γλυκύτητα στην ψυχή του. Διότι με τον θάνατο πλέον περνάει και ο φόβος του να αμαρτήσει κανείς. Εισέρχεται ο άνθρωπος στην κατάσταση που και τον κίνδυνο της αμαρτίας έχει περάσει, και το βάρος του υλικού και φθαρτού, και βρίσκεται σε κατάσταση χαράς πνευματικής. Γι’ αυτό λέγει και ο θείος Απόστολος· «επιθυμίαν έχω εις το αναλύσαι και συν Χριστώ είναι»[4]. Ο Θεός να μας βοηθήσει και εμείς να πορευώμεθα προς τα εκεί, να ετοιμαζώμεθα, ώστε όταν έλθει αυτή η ώρα, να μη δειλιάσουμε ούτε να φοβηθούμε, αλλά με την Χάρι του Θεού πάντοτε να έχουμε

χαρά πνευματική, διότι πηγαίνουμε προς τον αγαπώμενο και προσδοκώμενο Κύριο.

Παραπομπές

1.Πρβλ. Ψαλμ. ρμδ´ 19.

2.Όλοι οι προαναφερθέντες πατέρες είναι ήδη κεκοιμημένοι.

3.Πρβλ. Ρωμ. ιδ´ 8.

4.Πρβλ. Φιλ. α´ 23.

Πηγή: Αρχιμανδρίτου Γεωργίου, Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, «Ομιλίες σε εορτές Αγίων (των ετών 1981 - 1991)», τόμος Β´, σελ.226 - 232 , Α´ έκδοσις 2016 Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος.